

Hvad ser du?

Forskellen imellem *den evige Ånd* og *tidsånden* er som imellem Liv og død, Lys og mørke – men den forskel kan kun den evige Ånd gøre opmærksom på! Set med almindelige menneskelige øjne og bedømt med almindelig sund fornuft er der ikke nogen synderlig forskel imellem dem.

Det ser tilmed ud, som om tidsånden fører til langt større resultater end den evige Ånd. Hvorfor da opretholde en afgørende forskel imellem dem?

*

Det påstås ofte, at den evige Ånd er *gammeldags* i modsætning til tidsånden, der følger med tiden og tidens fordringer.

Sandheden er imidlertid, at den evige Ånd er *forud* for tidsånden. Det viser sig derved, at den *forud* har sagt Nej til alt det, tidsånden godkender, og som senere viser sig at forvolde åndelig skade.

Hertil kommer, at *det evige aldrig bliver gammelt* og dermed gammeldags, men altid er nyt, fordi det altid er Ånd og er Liv. Det bliver med andre ord aldrig en selvfølge, men har altid et element af guddommelig friskhed og overraskelse i sig.

*

Men sandt er det, at *det kødelige menneske som regel foretrækker tidsåndens tankegang og veje*, fremfor den evige Ånds. I hvert fald er kødet ikke parat til at sige Nej og intet andet til verdens ånd.

Den store og afgørende strid i det åndelige liv i dag står imellem den evige Ånd og tidsånden. Det ser ud, som om Guds Ånd mere og mere trækker sig tilbage fra og ud af kirkerne, alt eftersom disse overlader beslutningsprocesserne og herredømmet til tidsånden.

Man kan ikke *bedrøve* Guds Ånd uden selv at lide skade. *Udslugger* en kirke Ånden, hvad da?

*

De forførelser, der river tusindvis af mennesker med sig, har alle et umiskendeligt præg af tidsånden.

Men tidsånden påstår, at den tjener Gud, og kan »bevise« det ved at henvise til de store resultater, den frembringer.

Den kan samle tusindvis af mennesker om evangeliet.

Den kan skabe liv og begejstring som ingen anden.

Den kan udføre det ene mirakel efter det andet.

Den kan indsamle mange penge til Guds riges sag.

Den kan overvinde frygt og forsagthed og skabe frimodighed og virketrang.

Alt dette skal ikke benægtes. Men alt dette skal bedømmes – og ulykkeligvis fører den evige Ånds bedømmelse ikke til glæde over alt dette, men til bedrøvelse.

Den evige Ånd bedrøves, når der bruges alt for store ord, thi de åbner for usandheden.

Den bedrøves, når denne verdens reklamemetoder tages i anvendelse for at fremme evangeliet.

Den bedrøves, når evangeliet fremstilles som Guds garanti for økonomisk fremgang og anden rent kødelig lykke.

Den bedrøves ganske særligt, når kortsæts ord forkyndes i tidens ånd, thi da gøres frelsens vej bredere og behageligere, end den er.

Den evige Ånd tåler ikke, at Guds smertefyldte kærlighed gøres populær.

Den evige Ånd kan aldrig finde bolig i hjerter, der ikke er sønderbrudte – derfor trækker den sig bedrøvet tilbage overalt, hvor tidsånden hersker, thi den skaber ikke sønderknuselse, da den ikke formår at overbevise gennemgribende om synd.

Hvor tidsånden råder, bliver Kristus herliggjort på en uåndelig, d.v.s. forkert måde.

Hvor tidsånden får magten, bliver frelsen inddraget i det kødelige menneskes ønskeprogram og forvanskes dermed.

Når tidsånden præger forkyndelsen, bliver det »en anden Jesus«, der forkyndes (2. Kor. 11,4).

*

Der er mange ensomme kristne i dag. Deres åndelige betydning er stor. De er ensomme, fordi de lader sig råde af den evige Ånd. Hvis ikke de var der, havde tidsånden vundet en fuldkommen sejr.

*

Tidsånden kan være meget kærlig. Men det er en kærlighed, der vil skåne kødet. Engang sagde apostelen *Peter* til Herren: »Det ske dig aldrig!« Med al sin kærlighed ville han holde Herren tilbage fra kortsæts vej. Herren svarede: »Vig bag mig, satan! du sanser kun, hvad menneskers er, ikke hvad Guds er!«

Hvem var mest kærlig?

Tidsåndens kærlighed kan være den evige Ånds kærligheds største modstander!

Sandelig er der en afgrund imellem tidsånden, verdensånden og den evige Ånd, Helligånden. Et kompromis imellem dem er udelukket – ikke af tidsånden – men af den hellige Ånd.

*

Mange ensomme kristne kæmper med spørgsmålet, om de nu er kærlige eller ukærlige. De får ofte at vide, at de er ukærlige, når de siger Nej til tidsåndens påfund.

De skal vise mere forståelse.

De må huske, at tiden er anderledes, og at alting forandrer sig.

Man må ikke være reaktionær.

Det er sandt, at om man kender alle sandhederne, men ikke har kærlighed, da er man intet.

Derfor er det godt at prøve sig selv.

Men eet står fast: kærligheden viger aldrig fra sandhedens Ånd, d.v.s. sandheden selv – men er den tro i kærlighed.

Den kærlighed, Gud kendes ved, vil gerne ofre sig selv, men den vil aldrig ofre sandheden.

*

De ensomme er alligevel ikke ensomme, thi deres ensomhed skyldes, at den evige Ånd er hos dem som deres liv og visdom og kraft. Deres tjeneste er *forbønnens* – eller sagt med andre ord: at *bære* kristenheden ind for Guds åsyn på deres hjerte.

Det er en sand præstetjeneste. Den er aldrig forgæves.

*

Det er ikke svært at sige Nej til verden, men det kan være meget svært at skulle sige Nej til dem, man kender fra kirken eller menigheden. Ingen af os formår det i egen kraft.

Men den evige Ånd giver os nåde til at sige Ja i overensstemmelse med hans Ja og Nej i overensstemmelse med hans Nej. Således hjælper Helligånden os til at komme igennem tiden med de svære forførelser, uden at vi bliver selvgode farisæere eller lunkne kristne.

*

Den evige Ånd kan aldrig komme på mode, thi mode er et typisk tidsfænomen, der skifter uophørligt. Alt, hvad der er på mode, bliver senere umoderne.

Men den evige Ånd er aldrig moderne og heller aldrig umoderne – den er fremmed for denne verden.

Derfor øver verdens meninger ingen indflydelse over den. Og enhver, der lader sig råde af den, er også frigjort fra, hvad verden nu for tiden mener. Dermed er han/hun meget fri.

*

Den evige Ånd hører uløseligt sammen med *det evige ord*. Hvis man løser Ordet

fra Ånden, bliver det kun bogstav. Og løser man Ånden fra Ordet, bliver det opblæsthed og usund mystik.

Ånden og Ordet leder altid til Kristus og »kun« til Ham. Og Ånden og Ordet maler altid Kristus for øje som korsfæstet.

Dermed bøjes mennesket altid, og Kristus herliggøres på den rette måde.

Og dermed forener Ånden og Ordet sig med det bøjede menneske og lader Kristus vinde skikkelse i ham/hende.

Det ser man hos mange ensomme, der er gået korsets vej. Det møder man hos dem, der sagde Ja og Nej i overensstemmelse med Guds vilje.

*

På den måde er det *herligt* at være en kristen – men det er en herlighed, som adskiller sig fra, hvad flertallet forstår ved herlighed.

Guds herlighed forlod templet i Jerusalem. Det så profeten *Ezekiel*.

Er det ved at gentage sig med menigheden?

Den forlod ikke den ensomme profet. Den forlader aldrig de ensomme, som er ensomme, fordi de lod sig lede af den evige Ånd og sagde Nej til tidsånden.

*

De ensomme

De kommer ikke med pomp og pragt,
de kommer ikke med ydre magt,
en tornekrone bærer de tit,
de nævner det ikke, om end de har lidt,
de bærer det altid med inderlig kraft
som grene, der fyldes med vintræets saft,
og øjnene lyser så stille og rent,
de beder ved aften, om så det er sent,
de bærer hver fjende på forbønnens arm
i stilhed for Gud midt i hverdagens larm!
Det sind, der er hærdet i stormenes hvin,
vil snart blive iført det skinnende lin!

Et hjerte som klippen så fast og så tro
gav Frelseren dem, som i Himlen skal bo,
i tanken de flyver til hjemmet i hast
for fjendernes rænker – og snarerne brast,
da Jesus sin hellige hånd rakte ud
med hjælp til sin ensomme, kæmpende brud.
Hun står ej på vejen og snakker og ler,
til venstre og højre hun slet ikke ser,
hun følger sin Frelser, han er hendes vej,
hun elsker sin Herre og svigter ham ej,
hun går kun, hvor Ånden vil ha' hende hen,
hun kender Guds stemme og følger kun den!